

SOKOL AMERICKÝ

Úřední list Národní Jednoty Sokolské v Sp. St.

Ročník IV.

Chicago, dne 15. srpna, 1882.

Číslo 10

— Pořádá Jindř. Háječka vydává Výkonný Výbor. —

Vychází vždy 15. každého měsíce.—Rukopisy pro „Sokola Amerického“ určené zasílají se nejdříve do 10., delší do 8. každého měsíce na jednatele Výkonného Výboru.—Předplatné: pro údy N. J. S. 36c., pro neúdy 60c. roč.—Do Evropy 1 zl. 50 kr.

PROSLOV

— přednesený —

o slavnostním představení v novém českém divadle

— u příležitosti —

JUBILEJNÍ SLAVNOSTI SOKOLA PRAŽSKÉHO.

Čam chrabrost naše, kam se děla?
Kam poděla se dávná sfla lví,
jež vítězně půl světa zaháněla
vzdáleným šumem svojich korouhví?
Kam prsa železná, kam lebek žuly
s myšlenek velkých jasnou zástavou?
Zda s Prokopem nám nažvdy utonuly
Lipanských polí vlnou krvavou?

Poklesla sfla naše mdloubnou tísní.
Jen matný její odlesk, truchlý van
hrál tajemně po starých štítů písni,
po bledém písmě zaprášených blan.
Sen těžký vílu povltavskou sklífčil
a vůkol ztichla země—mrtvá step—
Však přišel čas, jenž spasnou dlaní
bědného lidu pošlapanou leb! (vztýčil)

A tu hle! z řader omlazené vlasti
vyletěl ptencec, sokol bujarý.
Jak směle mřfil jasších do oblastí
a plašil nocí mračné útvary!
Dech síly staré perutí mu vanul,
blesk nadšení mu v bystém oku hrál,
i vichřil do výše, kde sluncem planul
nadějí českých skvoucí ideál.

Leč nový mrak nám slunce pozahalil
I ptence chmůra dusná objala:
zrak jeho skvělý pozvolna se kalil
a svižná perut' chabě klesala.
O, sokole, zda konec tvému letu?
Zda zapadneš tam v mutném jezeru,
kde pohřbili jsme tolik lepých znětů,
nadějí krásných, velkých záměrů?

Ne, nikoli! On v prsou statných cítí
bývalou sílu—střásá těžký sen—
zrak jeho novým zápalom se nítí,
zas do slunce se noří roztoužen.
Vyšlehně křídla nad sivou chmůru;
a vzletem novým soky udiví,
dál vznášeti se bude vzhůru, vzhůru,
kdo mocně cíl nám kyne zářivý.

Hle, dosud hněte, nás tíž losů bědných:
nám třeba smělych, neoblomných čel,
nám třeba duchů jasných srdcí pevných,
i svalů třeba, tvrdších nad ocel.—
Nuž, rozepni svá křídla šíře, výše,
ať v budoucnosti slunném vrchole
ta stará česká sfla v dávné pyše
spočine s tebou, jarý sokole!

SVATOPLUK ČECH.

Bratři Sokolové!

Všem bratrským jednotám sokolským, všem sborům cvičitelským i všem jednotlivcům kteří z blízka i z dále k slavnosti dvacetiletého trvání jednoty naší dne 18. června 1882 zavítali a přítomností svou k tak skvělému zdaru této slavnosti naší se přičinili, vzdáváme za bratrské smýšlení takto jednotě naší osvědčené nejvřelejší dík. Na zdar!

V Praze, dne 23. června 1882.

Výbor tělocvičné jednoty pražské „Sokol.“

Bratrským jednotám mimopražským.

Veřejným cvičením všech jednot sokolských zavdán na všechny strany podnět k úsilovné činnosti nově vzpružené a po vši vlasti česko-moravské se rozprostírající.

Veškeré téměř české a moravské listy venkovské přinesly o něm úvahy a zprávy příznivé a povzbuzující, jež věci sokolské všude nových příznivců získati musí. Jest však čas a příležitost vhodná, aby též obecenstvo mimopražské uzřelo jednoty mu nejbližší a známé v plné činnosti oné, kterou v Praze způsobem tak skvělým byly osvědčily. Cvičení prostná jakož i nářadová v Praze provedená mohou se snadno všude opakovat. Příprav není téměř nižádných zapotřebí. Dovolujeme si tedy bratrským spolkům k úvaze ponavrhnout, zda by vhodno nebylo, aby cvičení každým z nich v Praze odbývaná kdekoli jen možná též po venkově se opakovala, aby každá jednota s vlastními silami svými též před vlastenecké obecenstvo města svého předstoupila, před obecenstvo, na jehož účastenství, smýšlení a přesvědčení o opravdové činnosti sokolské v jednotě místní především záleží a záležeti musí! Zejména tam, kde snad již po delší dobu z různých příčin nižádné veřejné cvičení se neuspořádalo, byla by to manifestace příhodná, včasná a věci společné na nejvýš prospěšná. Na zdar!

Bratřím Sokolům!

U příležitosti dvacetiletého jubilea Sokola pražského dostalo se mi tolik pocty nepředvídané a skrovné zásluhy mé daleko přesahující, žeť za povinnost vděčnosti pokládám, abych všem, kteří si u krásné té slavnosti všesokolské též na mne bratrsky vzpomněli, nejvřelejší díky své také veřejně vyslovil.

Jest to zdatná stará garda, vysoce zasloužilý a neunavný výbor zábavní, jakož i chrabré, bujaré, pro věc sokolskou nadšené členstvo se cvičící Sokola pražského, kteří mne jedni po druhých již před slavností vřelým svým blahopřáním a krásnými dary

poctili; jsouť to moji milí, věrní stateční druhové ze sboru cvičitelského, kteří mne před samým započítím cvičení slovy vroucími a památkou rovněž dojemně zvolenou jak znamenitě provedenou překvapili. Při cvičení samém prokázaly mi statně jednoty tělocvičné Sokol benešovský, brandýsský, břasský, březnický, čáslavský, kralodvorský, kralohradecký, kraloměstcecký, hořícký, jaroměřský jičínský, lomnický, meziříčský, mladoboleslavský, mýtský, mnichovohradištský, náchodský, nechanický, novopacký, nimburský, pardubický, poděbradský, rakovnický, roudnický, slánský, smíchovský, vysokomýtský, výskovský, žebrácký a žiželický vzácnou tu čest, že se slovy upřímné lásky bratrské, skvostné, umělecky provedené diplomy čestného členství, neb adresy mi podaly aneb krásných věnců mi věnovaly. Jim všem budíž z hloubi srdce bratrského vysloven nehynoucí můj dík. Na zdar! Na shledanou u příští slavnosti všesokolské!

Miroslav Tyrš.

Celodenní výlet „Sokola pražského“ do Jiloviště dne 18. května.

První letošní výlet! Vydařil se. Bylo sice trochu chladno, to však neochladilo naši veselou náladu. Poněvadž horko nebylo, nebylo i žízň, proto ozývaly veselé i neveselé pochodové rýmovačky, proto lehtaly nás dobré a trápili špatné vtipy víc než jindy.

Cesta do Jiloviště z Prahy, rozdělena na dvě části; první část vykonati se měla po parníku do Zbraslavi, a druhá část do Jiloviště přes Báně pěšky. Podobně zpáteční cesta: pěšky z Jiloviště do Zbraslavi však jinou cestou přes Strnad a ze Zbraslavi do Prahy opětně po parníku. K 8. hodině ranní vsedli jsme na parník. Cesta po parníku jest mně mnohem milejší než dráhou kde jsou v úzké celi vázán na sedadlo, jsem štasten dostanu-li se k zasklenému okénku, nímž kousek přírody z šedého závoje kouře lokomotivy mrzutě na člověka zírá. Za to na parníku! Nad námi jen blankytné nebes klenutí, smaragdové břehy vroubí stříbrné zrcadlo vodní, veselé ozývá se hukot kol parníku, od nichž čtveračivě odskakují bílé vlny a vlnky, jedna druhou předstihuje, tu v levo tu zase v pravo přes břeh se přelévá, většina z nich v dálce mizí, jako když hejno kačic se potápí.

Z podpalubí ozývá se zpěv — naši zpívají věděl jsem to, jakmile se sejdem na výletu, povytrysknou z hrudi přeplněné veselé písně, zpěvem povíme si, jak blahý pocit má-

me z toho, že celý den náležeti budem sobě že budem zas jednou prachu městského svobodni a po celý den veseli.

Sestoupil jsem v podpalubí — aj zpívá se známou melodií nová píseň, a poněvadž jest novou a vtípnou. zpívá jen polovice, druhá doprovází ji zvonivým smíchem. Píseň tu 19slokovou s nadpisem „Společná evičení“ složil bratr F., vydána pak jest nákladem druhého družstva ve prospěch jubilejního evičení....

Dozpíváno. Parník zvolna přistál k Zbraslavi. Nemohli jsme se dáti na další pochod, poněvadž bychom byli přišli brzo k obědu, sečkali jsme tedy v hostinci. Někteří bratři obáněli se lžícemi při chutné polévce, jiní dlouhými tágy honili koule na kulečnicku přes velkou petrolejovou skvrnu: „petrolejové pole,“ jímž zdoben povrch kulečnicku a přes zelenou zachovalou část: „zelenou louku.“ Po chvíli zatroubeno k nastoupení. Vesele kráčelo se při hláholu trubek a střídavě národních písní. Účastníci rozdělení na dvě čety, provedli různé přechody z šiku v proud a opáčně, čelně i bočně, zatáčením i zpřičením, přechedy v čtyřstup, dvojstup a zástup. I řešili jsme ves Báně. Na pravo vítali nás a klaněli se vysokorostlí a temnězeleně oděni—jehličníci, na levo něžně kadeřavé hlavinky klonily bíle oděné—břízy, i hudba nescházela ozývajíc se z lesa ve všemožných výškách a barvitostech. I nám nadchla se vděčností hrudí a zapěli jsme na odvetu významně: „Přijde jaro přijde.“

Za krátko octli jsme se bez překážky v za hostinci v Jilovišti. Odebrali jsme se do hrady. Poď krytou verandou lesklý se a lákaly přibory k obědu připravené, hned u stolů usmívaly se ve žlábků kuželnicku koule z pravého lignum sanetum hodny sokolské paže. Krátká doba nerozhodnosti.. po chvíli ozývá se již vysoký diskant: „všech děvět, krejcar nahoru!“ Mezi tím rozpředla se živá debata, bratr T. navrhol, abychem vzhledem k chladnu obědvali v salonu, oposite chtěla však stůj co stůj obědvat v zahradě, kde již vše k obědu připraveno bylo. Přidal jsem se, žádostiv veselého výstupu k oposici, kteráž zvítězila ohromnou většinou. Na to obrátilo vše zase pozornost ke kuželnicku, kde čestní králíci ve „válečné kruté zápasili.

Za chvíli volal nás čišník k obědu. Rozhlédli jsme se...stoly, lesklé přibory—zmizely. „Kdo to poručil?“ „Prosím, ten pán s tím modrým tentonone.“ Kresle přitom modrou šerpu šikmou čarou od ramena k boku. Srdečně se smějíce čiperné taktice bratra T. o naše zdraví pečlivého, zase

dli jsme v salonu k chutnému obědu a nelitovali jsme. Má naděje, na nějaký hodně veselý výstup, po kterém už od rána jsem pásl, mně tedy sklapla? však ne....Po obědě zavítali do Jiloviště dva bratři, v civilním obleku, na vysokých velocipedech. Bratr P. náruživý velocipedista kreslil různé křivky neznámého stupně po silnici. Nešťastnou náhodou ubíralo se tou dobou po ní hejno štetináčů obojího pohlaví. P. hledí se vyhnouti v levo, jedno ze zvířátek náramně objemné, myslí totéž—mžik—velké P., malé p. a velociped váli se na jedné hromadě skupené kolem telegrafní tyče, o jejíž bělostné zvonky škodolibý větrík veselý a zvonivý smích vyráží — pravý to kontrast s ječivým basem poraněného štetináče....

„Po dobrém obědě si lehnout“ praví pořekadlo. Myslí-li někdo, že jsme tak učinili mýlil by se. Naopak my jsme šli procházku do blízkého lesíka. Každý hleděl ulovit místečko co možno pohodlné vždy tak tři čtyři těsně pod stromem vedle sebe, ale všichni co možno pohromadě. Slabé paprsky mladého slunce bronzovaly (nebylo to zářící zlato letních paprsků) stromů zánovní šat, který tvořil nad námi průhledný baldachýn, jímž prohlédal čistý azur nebeský, na kterém tu rozptýleně, tu pospolitě plovaly zvolna mráčky větší a menší, jako zavátá pírká labutí na čisté hladině jezerní. Však ne, neužiji toho přirovnání, pamatuji, že jsem je kdesi četl a chlubit se cizím peřím—nechci. V lehu na znak, oči upřené na jasný blankyt, přemítám o přirovnání—aj, již to mám! Když jsem byl hochem, učinila mně babička největší radost, vytáhla-li z truhly hedvábný blankytný šátek, ježž prý měla o svatbě a v jehož cípu svázán byli stříbrníci bílí jako mléko; babička uzel rozvázala a já kladl na šátek stříbrňáky, tu velké s malými, větší s menšími, tu osamotněle, tu pospolitě;...vidíte, tu zdá se mi, že šátek babiččin jest nad námi tím klenutím azurovým, ti stříbrníci na šátku rozloženi jsou tam nahoře ty mráčky, tu větší, tu menší, tu jednotlivě, tu zas jako rodina pohromadě putující; ovšem nevěděl jsem tehdáž, že jako ty mráčky tam nahoře zemí občerstvení a výživa přínášejí, podobně zde dole stříbrníci rozkošný a bezstarostný život člověku působí....Ostré pískání mne ze snění probudilo....

Někteří z bratrů vžili se v doby mládí a řezali z lískoví pišťalky; dle zvuků, jež vyluzovali, soudil bych, že mnoho zapomněli, jiní bavili se zpěvem a přednáškou; hle tam ti pod nustým keřem baví se povídá-

ním anekdot—k těm jsem si zašel, chtěl jsem si zdřímnout....

Po hodině odpočinku zatroubeno k pochodu. V Jilovšti jsme se svačinou posilnili. Odtud měli jsme se dle plánu vrátit „jinou“ cestou do Zbraslavi. Víím také nyní, že cesta tato skutečně existuje, že pěkná a zajímavá jest; žel jen, že jsme její přešli a ji nikterak naléztí nemohli. Ptal jsem se okolo jdoucí černobrvé divčiny, odsekla mi: „Nač byste chodili jinudy, jděte silnicí, je nejkratší a dobře se po ní chodí!“ Nemyslete si však, že jsme plánu výletnímu nedostáli! To, to! Ano my šli „jinou“ cestou a sice—pěšinkou lesem vedle silnice. Tolik výletní komisi k uspokojení. Ve Zbraslavi prošli jsme parkem a čekali do večera na parník.... konečně. Cesta po vodě ubývala rychle, chladno bylo citelnějším,

tiskli jsme se těsně—bratrsky k sobě, již jsme pod Vyšehradem; proč sklání se stařec ten šedohlavý po staletí již v chladné to zrcadlo vódní, proč vzdoruje, nač čeká?... myslí létnou doby jeho historie, časy veselé a šťastné, smutné i strastné.... hrdlem nese se krásný a vždy mladý hymnus náš: „Kde domov můj?“ dozvuk poslední sloky mizí až v Podolí ...zazpívána na to sloka: „Hej Slovane,“ při slovech marnost zloby nepřátel líčících klesá zvolna komín parníku před žulovou šijí mostu Palackého—jsem v Praze. Spal jsem tu noc dobře, ale v uších mi zněl po ce ou noc nové rýmovačky verš:

„Spol za spolem v levo čelem!“
Jako had po sále celém,
táhne členů řada
nahá svoje záda.

D o p i s y.

Omaha Neb., dne 7, srpna 1882.

Ctěný pořádateli Sok. Am.

V posledním čísle našeho listu byl uveřejněn dopis z Omaha a ač byl jen skrovný, spůsobil přece dosti mrzutosti; tak že se pisateli jeho (br. Mathauserovi) za to mělo dostat vícekrátě něco nemilého. Bylo mu totiž vyhrožováno, od bývalého ředitele zdejšho ochotnického sboru „Kolár,“ že použije proti němu (něco ze středověku) „pěštné právo,“ pakli neodvolá onen dopis. A věru musím i já se přiznati, že onen dopis nebyl psán z jeho vlastní zkušenosti, nýbrž co od jiného slyšel. Když se sbor „Kolár“ zakládal, Mathauser zde ještě nebyl, a proto se mýlí, když píše, že se založil na vzdor našemu sboru. Sbor Kolár se založil proto, že sbor náš v ten čas byl velmi nečinný v provozování her divadelních. Hrál se as 2—3krátě za rok, kdežto v Omaha se může hrátí každých 14 dnů za vždy hojné návštěvy. A proto musím říci a myslím že každý, že sbor „Kolár“ nám nedělal nikdy oposici, ale že ji dělal majitel sně, v které onen sbor hraje; an nikdy se nehrálo na den našeho divadla, nýbrž byl uspořádán nějaký „šindik.“ Činnost jednoty naší jest nyní taková, jako nikdy snad ještě nebyla. Cvičení bývají navštívená 12—16 údů a divadlo se hraje pravidelně každý měsíc. Též sbor náš velmi roste v každé sehůzi bývá navrženo několik čekanců, a půjde-li to tak ještě nějaký čas jako nyní, bude sbor náš čítat brzy přes 100 údů. Se sokolským „Na zdar!“

K. W. Bartoš, úd T. J. Sokol v Omaha.

Braidwood dne 10. srpna 1882.

Ctěný Sokole Jednateli! Ze všech stran jdou dopisy od Sokolů, jen od našeho sboru se ještě žádný, neodhodlal vzít péro do ruky. Chapu se tedy já péra, a chci Vám vylíčit naši činnost, ovšem s pláčem jak se říká, musí se takováto činnost sdělit. Všady čtu o samých produkecích, jen my ještě k žádné takové věci nemůžem se odhodlat. Mnohý Sokol se bude ptát proč? Proto, že jsme zde neměli žádného tak schopného cvičitele, jenž by nám byl vše dobře ukázal. Krátký čas nás cvičil Jos. Mandl úd „Plzeňského Sokola,“ a ten byl také tím málo obdařen že vedl všem pravidlo, vše šlo trochu ku předu. Když se odstěhoval do Chicaga ocháblo vše. Zvolili jsme si jiného z našeho sboru, jenž byl trochu nedbalý, místo cvičení šel chytat ptáky a měl tudíž být potrestán dvouma šilinky, že se nedostavuje do cvičení. I vystoupl ze sboru, ze začátku byl nečinnější úd, později ale ovládla jim lenost, místo cvičení šel chytat ptáčky. Pak se takový úd honosí také že je Sokol a vše dělá po Sokolsku, když však přijde k činu tak je všady u noly. Také zde zakládají čtenářský spolek jménem „Osvěta“ jenž bude pozůstávat ze třech sborů 1. různého čtení 2. zpěvu a 3. divadelního. Myslím jsem, že když se založil Sokol zde, tak že nám také takové ovoce přinese, a ono chýba lávky; myslel jsem že budou pořádat Sokolové samá divadla, a nyní objevili se nám vilá, jenž nám náš zaměr asi překazí. Také Vám musím oznámit jak se zde cvičí.

Nejvíce na bradlech a s kůželema, pak pochody a prostocviky. Ovšem že to jde vše pomalu, ale máme tady několik školáků se cvičících, o nichž myslím, že dojdou jména sokolského až přijde jich stáří, Sokolové ale jsou trochu nedbalí, místo do cvičení jdou raději do hostince na sklenici piva, pak také se honosí sokolským heslem.“ Sokolové mužně v před at na nás národ patří!“

Se Sokolským Na zdar!

Mar. Bouzek, tajem.

Boston, Mass. 11. srpna 1882.

Milený příteli, sokole pořádateli!

vidíš zase cestují; proč—možné že ti známo, jsem již v Bostonu 14 dnů. Za ten čas měl jsem příležitosti dosti, seznati poměry zdejší (ovšem o české nejvíce stojím) důkladně. Možná dosti, že šťastně jsem zde účinkoval pro naší svatou věc. Věz, že co nejdříve uslyšíte že nám opět, přirostla větev čáckého sokolstva v Bostonu, Mass. Vše celá jest následující. Existuje zde „Český střelecký sbor“ sestávaje skorem cele z omladiny česko-bostonské. Při jedné příležitosti ponavrhl jsem některým údům zvláště předsedovi p. Vojt. Novákovi, tajemníku p. Václ. Kletečkoví, by ze střeleckého sboru utvořili raděj sokolský, střilet do terče aneb kamko-

liv, že též mohou—Znáš mně, že když se do toho jednou dám, jít to musí. Věc byla příjmuta, schůze sboru svolána. Ano večera večer odbývala se slavná porada u p. Vojt. Nováka, předsedy čís. 142, W. 8th st. Ve schůzi této návrh můj nadšeně přijat. Ovšem, nevědí rodáci ti jak s věcí zatočit. Přislíbil jsem, že jím začátek sám učiním tím že dopíši k Výkon. Výboru N. J. S. (resp. tobě) by jim zaslány byly stanovy N. J. S. ku prohlédnutí. Sbor ten bude opět ve 14 dnech odbývati valnou schůzi, a tu se jednoduše rozhodne, jak již napřed vím, příznivě pro sokolstvo. Když rozvažíme, že tak na blízku čtvrtě kde Čechové bostonský zhůsta usazení jsou, nalézají se imposantní, se vším co k sokolování třeba, sítí, kde jestli ne, zdarma, tu jistě lacině cvičiti, ba scházeti se možno, pak že sama Harvardová universita v blízkém Cambridge (možno za 6 háčků až tam dojeti) nabízí milovníkům tělocviku svou nejlépe zařízenou tělocvičnu, zdarma k užívání, mohou dodělati se naši budoucí sokolové v Bostoně, kteří jsou vesměs mladý, silný lid, dosti skvělých úspěchů. Z blízkého New Yorku mohli by, někteří bratři sokolové (nejlépe doutníkáři, kteří jsou zde průměrně dobře placeni) co nejdříve zavítat, a tak novou ratolest naší v jednání začátečním sesliti.—V. J. Šimek.

H L Í D K A.

Náš sokolský pozdrav „Na zdar!“ těší se již oblíbě i vysoce postavených c. k. hodnostářů slavného království českého! Divíte se tomu? Věřím Vám! — Nu a jak — by ne! Než má to býti zaručená pravda. Pražský dopisovatel Chicagské „Svornosti“ p. J. Fl. píše o tom následující.

Pěkná historka se vypravuje o našem purkmistru p. Skramlíkovi a nynějším místodržiteli baronu Krausovi. Onehdy se potkali na ulici a p. Skramlík co purkmistr českého města Prahy pozdravil p. místodržitele zvučným „J' hab' di' E' re“, ale místodržitel odvětil na to: „Na zdar, pane purkmistře. Co tomu říkáte? Máme to při sobě národní hrdosti? A přece p. purkmistr jest členem mnoho vlasteneckých spolků a předsedou divadelního družstva. Od těch dob však p. Skramlík mluví na p. místodržitele vždy česky, ano, na vlastní uši jsem slyšel jak na procházce spolu plyně česky hovořili. Kolik takých, p. Skramlíků chová mezi sebou společnost naše?—

Starí vlastenci, kteří se pamatují jak byla česká řeč mluvna jen u „sprostých,“ budou tímto potěšeni.—Smutný dojem však na nás učinil syn slovátného učence nedávno zesnulého p. Šembery, který se tak smutně proslavil svým upřímným pravostí rukopisu královského. Syn jeho, nyní redaktor protičeského vídeňského „Tagblattu“ v v témž listu prohlašuje, že bude se na Čechích mstítí za vše co oni jeho otci zlého (!) učinili. Vše to (zlé) sestává v tom, že naši proslulí učenci hájili s důrazem proti útokům jeho naše staročeské památky, dokazujíce pravost jejich. Ta „msta p. Šembery, kterou nám v „Tagblattu“ vyhrožuje se nechá lehce snéstí, neb list, který již nám plným dechem nadává, více snéstí nemůže. Ostatně jsme pokojní, věduce, že bude to jen štěkání psa na měsíc. Sokolové ruce na srdce! a počítejme, pozorujíce naše české dřívky, naše mnohoslibné juny, ba co více, naše strážce národnosti české—naše bujarostí překypující Sokoly?!

Vtoupíme-li do kterékoli zábavy české v Chicagu, necht' to ples výlet, ba i české divadlo, v kterékoliv opět síni, vše jedno, slyšíme nejvíce jen samé (často až příliš drsné a neumělé) lámání angličtiny. A naše krásná, milozvučná mateřština? Trpěna pouze pro zábavu, neb sem tam někdy, pro laciné si za vlastenčení v kruzích užších. Či lšfím snad příliš stinnými barvami? Ó, daleko ne tak, jak toho třeba! Neb kolik jest třeba místopodřitelů by všichni ti páni, paní a slečny naše, byli s jich nemocí tak sčerstva vyhojeni, jako p. Skramlík?!—Než ani o (Sembery) nám zle není—ta rostlina bují v každém světě koutě!—Aj, kdy, kdy nadejde nám doba poznání? Doba povšechné osvěty? Doba národního i povšechné člověčenského, umravňujícího, osvětleného sebevědomí?—Kdy, že nám nadejde? ne dříve, pokud jí sami neutvoříme! Sokolové, chtějme alespoň my vzpružiti perutě našeho ducha, chtějmež se pokusiti o vzlet v ty čistě jasné paprsky našeho slunce duševního—slunce to povšechného vzdělání!

A protož nepřestávám apelovat na vás, muže veškeré, jež u vzdělání ba i vědě jste již pokročili tak daleko že Vám možno vzdělávati, poučovati slabších, O! veďte ten lid, přičiňte se všemi silami o vymanění jej z té kleté mlhoviny, jež zastírá slunce vědo-

mosti, obkličuje a zastírá zdravý rozum lidský a slovy (neobalenými) sluje hloupost. Odkaz to z nemravnělého, náboženství předstírajícího středověku.

Očekávám tedy s jistotou, že již v příštím čísle tohoto listu, bude mi možno příspěvky Vaše, jež „Sokolu Am.“ skýtati započnete, unerejnití! „Na zdar!“ nové období.

„Svornost“ dne 2. srpna 1882 č. 255 píše následující potěšující poznámku.

Sokol a turner vyznamenán.—Němečtí turneři odbývali poslední dny svou 9. okreskovou slavnost turněřskou v Ottawa Ill. Byli tu zastoupeni turneři z Chicaga, Aurory, Jolietu a z Mendoty. Při evičení o závod odnesli palmu vítězství turneři chicagští. Náš krajan p. Ignác Pilát, jenž je členem Těl. Jedn., „Čechie“ a zároveň náleží k sboru „Aurora“, obdržel první cenu v jednotlivém či samostatném evičení, jehož se účastnilo 34 turnerů. Pan Hugo Malinovský od „Vorwaerts“ obdržel 3. cenu v házení kameeů a druhou cenu ve zdvihání tíže. Celkem bylo prý tentokráte evičeno lépe, nežli kdy před tím na okreskové turněřské slavnosti.

Ačkoliv vyznamenání to se nestalo sokolu, nýbrž Německému Turneru, tož přeč z plna srdce, blahopřejem Sokolu Pilatovy volajíce mu „Na zdar!“

Ú M R T Í .

Opět jest nám zaznamenati smrt Sokola; tím bolestnější však dotýká se nás ztráta jeho, an nevyrvála nám jej neuprosná Morana nýbrž—on vrhnul se jí samovolně v náručí!

Vojtěcha Ryby.

není více! V záchvatu šílenství zrušil život svůj, jež povinnen byl ostříhati pro rodinu, spolek a člověčenstvo—podříznutím si hrdla dne 15. srpna. Než nesudíme přenáhleň a nebudeme souzení. Zemřelý narozen 7. dubna 1844 v Kundraticích okres Veselý, kraj Tábořský v Čechách. „Těl. Jed. Sokol“ byl dobrým údem po čas 13 roků a náleží k „Národní Jednotě Sokol“ po čas jejího trvání. Zanechal manželku a 7 nezaopatřených dětí z prvního manželství.

Dne 17. pohřben „Těl. Jed. Sokol“, za účastenství jeho příbuzných, přátel a známých na Česko-národním hřbitově. Pokoj popeli jeho!

Předseda Těl. Jed. Sokol. Sokol Jos. Svojiše přednesl v domě smutku následující řeč:

Ctění Sokolové a Přátelé:

Dnes jsme se sešli ve jménu spolků Těl. Jed. Sokol v Chicagu za důležitou povinností spolkovou, bychom se rozloučili s milým nám všem Sokolem Vojtěchem Rybou a prokázali mu poslední poctu, kterou spolek náš nám ukládá a které si zesnulý Sokol v největší míře zasloužil.

V zemřelém Sokolu našem, kterého dnes pochovati máme v lůno matky země, z níž všechn život vzniká—ztrácí spolek náš Sokola Vojt. Rybu člena úpravného, věrného a vzorného, který po 13té roků plnil veškeré povinnosti mu ukládané ku zdaru a rozkvětu spolku ochotně a nezástně.

Účel spolku byl mu svatým. Zdar a rozkvět spolku ležel mu na srdci, přičiňoval se po všecka leta věrně a poctivě—ba mnoho

času i práce obětoval aby prospěl bratřím Sokolům a české národnosti. A zde leží tu před námi což svou vlastní vůlí z přenáhlení učinil, (budiž mu však odpuštěno). Už nebude zasedati v bratrském kruhu našem nebudeme mu více tiskouti bratrskou pravici. Ústa jeho oněměla, oči jsou obráceny v sloup, údy se více nepohybují, vychladlo srdce jeho upřímné, ruka jeho příčinnivá nemůže nám býti nápomocna v pracích našich.

S bolestí ztrácí spolek tohoto úda avšak není mu možno to odčinití. Hle však zde pro tyto nedorostlé milující dítky a manželku též i přátele jest to veliká rána, která potkala tento klidný domov a my všichni cítíme soucit s trůchlivými pozůstalými ba naše přátelství a láska k nim bý rádi jim pomohli kdyby to bylo v naší moci avšak není nám možno ztrátu jejich nahraditi.

Protož etění truchlící přátelé, přijměte od nás všech zde přítomných vyslovení naší soustrasti s Vámi.

Potěšte se ve své veliké bolesti, vidouce jak četných přátel měl zesnulý milý Váš. Buďte ubezpečení, že kdyby někomu z nás bylo možno odstraniti příčinu vaší bolesti

učinili bychom tak—avšak zde pomoci nám nelze.

Proto Sokolové a přátelé doprovodíme našeho milého Sokola a přátele k odpočinku do lůna Matky země.

U hrobu.

Loučíme se s Tebou zde u rakve Tvé, milý bratře. Děkujeme Tobě za Tvé práce obětě a snahy, za Tvá plnění povinností všech, k rodině a k našemu spolku Těl. Jed. Sokol jakož i k Národní Jednotě Sokolské ve sp. státech což vše zůstane po Tobě co nehynoucí pomník Tvých zásluh v srdcích všech údů a přátel, kteří Tebe znali. Doprovázíme Tebe teď k poslednímu odpočinku vzdávajíce Tě jménem všech Tvých bratří Sokolů poslední úctu od srdce a přejeme Tobě klidného pokoje, kterého jsi zasloužil sobě po boji života.

Vám pak pozůstalí přátelé truchlící, vyslovujeme soustrast spolku našeho a všech jeho bratřů, radi bychom vysušili Vaše slzy i ulevili Vašemu hlubokému zármutku dle naší možnosti. Přijměte toto vyjádření naše co útěchu srdce svého a mírnětěž žal svůj.

Pokoj budiž Tobě zesnulý Sokole a pokoj všem Vám, kteří pro zemřelého dnes pláčete. Pokoj popeli jeho.

Protokol řádné schůze „Výkonného Výboru“ Národní Jednoty Sokolské.

Dne 4. srpna 1882.

Pro nepřítomnost zástupců: Místopředy M. Kristůfka tajemníka Karla Svobody, Rudolfa Janůsa, J. Šabatky, Rudolfa Kvítka; náhradníků Aug. Volenského, Jiřího Šindeláře a Isidora Ulmana, musela být schůze odročena na den 11. srpna. Jednatel odevzdal pokladní §412.37c. Předseda ponkázal jednatele a pokladníka vyplatit a odeslat úmrtné, na Sokoly J. Brodila v New Yorku a Jos. Krandy v Omaze Neb.

Dne 11. srpna 1882.

Schůzi zahájil předseda—sokol J. B. Bělohradský. Protokol z minulé schůze čten a přijat. Nepřítomní zástupci; Rudolf Kvítek, J. Šabatka, pak náhradníci: Aug. Volenský, Jiří Šindelář.

Předseda sděluje, že ohledně listu v tiskárně pravidelné vycházení vyjednal. Jednatel oznamuje, že vyřídil vše do podrobná, což v schůzi minulé mu uložena bylo. Úmrtné zaslal oboum jednotám a předkládá stvrzenky. Dopis Těl. Jed. Čechie v němž oznámena zásylka peněz přijat. Čtvrtletní zpráva taktéž zároveň i zpráva náčelníka. Žádosti za stanovy bylo již vyhověno.

Dopis od „Sokola Clevelandského“ se zásylkou

úmrtného a slibem o brzkém vyrovnání veškerého dluhu čten a přijat. Dopis Těl. Jed. Sokol „Čech“ v Clevelandě obsahující úmrtné za 50 členů a druhý s čtvrtletním poplatkem, čtvrtletní zprávou a vysvědčením lékařským přijat. Dopis Česko-Amerického Sokola v Braidwood jakož i opravena čtvrtletní zpráva přijaty.

Dopis Česko-Amerického Sokola v Kewaunee s úmrtným a seznamem nových úředníků, druhý se zprávou čtvrtletní a čtvrtletním poplatkem též přijat. Dopis Těl. Jed. Sokol New York oznamující vyrovnání se s N. J. Sokolskou a 3ti 4ti zpráva náčelníka A. Vokála za rok 1881 přijaty. Dopis sokolské Jednoty „Blesk“ v Baltimore obsahující čtvrtletní zprávu a k ní náležející poplatek, zprávu náčelníka a druhý s úmrtným, přijaty. Dopis Česko-Amerického Sokola v Chicago nabídnutí sok. Fr. Patery za cvičitele do Braidwood a účet za bradla poslané do Detroit §25. pak zpráva čtvrtletní přijaty. Dopis „Plzeňského Sokola v Chicago v němž oznámeno zvolení čekance pro čvicitelské místo v Braidwood sok. Karla Svobodu, druhý žádající zaslání 100 kusů stanov, přijaty a uzavřeno zaslati 40 kusů. Dopis Těl. Jed. Sokol v Chicago oznamující čekance pro cvičitelství v

Braidwood Sokola Jana Čížkovského a úmrtné, Druhý, oznamující protest oproti čekancům Plzeňského Sokola p. Edwarda Winternitze a Česko-Amerického Sokola p. Jana Broma přijaty a jednatel uloženo, žádati od Plzeňského Sokola vysvětlení, zdaž a kdy obdržel dobrozdání ostatních třech místních jednot, a kdy byli dátované. Česko-Americkému Sokolu pak, by dostavil se p. Brom do schůze V. V. N. J. S. dne 1. září. Tak též Těl. Jed. Sok. by protestující člen učinil to též. Obě sbory jsou za své strany zodpovědný. Dopis Těl. Jed. Sokol „Tyrš“ obsahující směnkou na \$56.97c přijat a jednatel poukázán list této jednoty urovnat a výsledek srovnání na dotýčnou jednotu zaslati. Dopis „sboru Věrní Bratří Sokol“ v Milwaukee obsahující oznámení zásylky po American express Co. zprávy čtvrtletní náčelníkovy přijat, jednatel oznamuje že již přjem ten potvrdil. Dopis T. J. Sokol „Budivoj“ Detroit s příloženou čtvrtletní zprávou a poplatkem na tutéž dobu. Druhý, obsahující úmrtné přijaty. Dopis Těl Jed. Sokol v Omaha s čtvrtletní zprávou a příloženou poštovní peněžní poukázkou přijaty. Jelikož však jednotě té částka ta při placení úmrtného na Jos. Krandu odčítána byla, poukázán pokladník tu samou zpeněžit a odevzdat jednateli po srážce za registrování směnkou na zbývající část a tento jest povinen tu samou zaslati zpět.

Dopis Těl. Jed. Sok. „Svornost“ v Morrissanii N, Y. co žádost za přijetí do svazku N. J. Sokolské a seznam údů téže jednoty čten a přijat a uzavřeno: Jednota „Svornost“ přijímá se v N. J. S., jednatel ať to oznámí a požádá mimo zaslání stanov jejich a vkladného o udání, kdy přístup svůj sbor ten míní slaviti.

Fotografie věnců pohřebních na rakvi prof. L. Klácela, s dtky přijata a jednatel ty samé do Belle Plain zašle. Pořádajícího výboru 2. výletu sokolského v Chicigo pozvání k súčasnění se průvodu i výletu přijato a sok. předsedou účastnění se V. V. N. J. S. vřelě odporučeno.

Dopis pana Fr. Radouše vyloučeného sokola ze sboru „Věrní Bratří Sokol“ v Milwaukee, čten, přijat a jednatel požádá u dotýčné Jednoty o vysvětlení, totiž o opis přelíčení poroty a rozsudek nad jmenovaným vyloučeným Sokolem.

Účet pana Augusta Geringera v obnosu \$44.35 poukázán k výplatě taktéž účet jednatel v obnosu \$6.65c. Hrazdu pro Česko-Am. Sokol v Braidwood zakoupiti i zásilkou obstarat uvolil se jednatel. Za cvičitele pro Česko-Am. Sokol v Braidwood zvolen na dobu šesti měsíců Sokol Frant. Patera první přeborník na sjezdu v Detroit a člen Čes. Am. Sokola v Chicigo. Dopis sokola A. Vokála datovaný 21. června co stížnost proti Těl. Jed. Sokol v Chicigo a J. Hájkovi co pořadatel listu „Sokol Americký“ čten, přijat a jednání o něm odloženo do schůze příští, sokol pořadatel jest povinnen v schůzi té předložiti číslo listu jež závadný dopis obsahovati má.

Zprávy náčelníků. V druhém čtvrtletí 1882. T. J. S. „Čechie“ cvičenou ve dvou četách v 8 členech a 10 záky; 24krát nejlépe na bradlech a hrazdě. Náčelník J. Roztočil T. J. S. New York v 3tím a 4tém čtvrtletí 1881. Cvičeno v 3 čtvrtletí v 8 četách o 12 členech průměrně na náčiních 9 pořadové v čtvrtém čtvrtletí cvičeno v osmi četách o 11 členech průměrně na náčiních 24krát, pořadová 6krát. Náčelník A. Vokál.

„Blesk“ Baltimore druhé čtvrtletí 1882. Cvičeno v 4 četách, v 12. členech, 3krát. Nejlépe na hrazdě, bradlech, kruzích. Náčelník W. E. Hirschauer.

„Věrní Bratří Sokol“ Milwaukee. Cvičeno v 4 četách o 12 členech 24krát. Nejlépe na koni. 14 záků 24krát. Nejlépe na bradlech. Náčelník Jos. Zima. V tomto čtvrtletí vyloučení členové. Č. A. S. Braidwood Ligler Vilém a Kustajty Jiří (pro neplacení) T. J. S. Omaha Bartušek Václav (pro neplacení) T. J. S. „Čech“ Cleveland Hlavín Václav, Křeš Jan, Tomek Jan (pro neplacení) T. J. S. „Čechie“ Chicago Martina Karel (pro nepořádné chování) Č. A. S. Kewaunee Ringsmunt Anton, Nuhlíček Frant., Mara Anton, Čadek Jiří, Paider Josef, Pivrnec Miloš (pro neplacení) T. J. S. Budivoj Detroit Grabenstein Max (pro neplacení) T. J. S. New York Hála Jiří, Kovanda Josef, Koutník Jan, Kaper Bedřich, Klečák Anton, Prášek Jan, Procházka Václav, Schon Fr. (pro neplacení). Jednatel poukázán veškeré vyloučené čtvrtletně v časopise Sokol Americký uveřejniti a uváděti příčiny vyloučení.

Přijem. T. J. S. „Čechie“ Chicago \$37—12c T. J. S. „Blesk“ Baltimore 56—54 T. J. S. „Tyrš“ Cedar Rapids 56—97 Č. A. S. Kewaunee 31—0 8 T. J. S. „Budivoj“ Detroit 48—16, „Sokol Clevelandský“ Cleveland 20—76 T. J. S. „Čech“ 38—00 V. B. S. Milwaukee 65—27 „Čech“ Cleveland 13—33 T. J. S. Chicago 45—14 Č. A. S. Kewaunee 8—48 Č. A. S. Chicago 45—00 T. J. S. Omaha 35—37 J. S. T. New York-284—65. Úhrnem \$785—87c.

Vydání. Úmrtné T. J. S. New York na sokola J. Brodila \$300.00

Úmrtné T. J. S. Omaha Jos. Kranda	300.00
Česko-Am. Sokol za bradla	25.00
T. J. S. Omaha vráceno	35.37

Účet p. Aug. Geringera za tisk dvou čísel Sokola Am., balení téhož, 500 kusu čtvrtletních zpráv, a láhvičku červ. inkoustu úhrnem \$44.35c. Účet jednatel za expedici dvou čísel Sokola Am., zásilky tiskopisů, registrování dopisů, za obdržené zásylky peněžné po American Express a pošt známky úhrnem \$6.50

Po té schůze uzavřena \$711.37c.

Karel Svoboda tajemník.

Veškeré zásilky jak písemní, tak tiskopisy, žádám buďtež zaslány přímo na nadpis jednatel, anto v pádu opácném stanou se bezcennými obdržimli ty samé o 14 dní neb i 3 týdny později.

Pořadatel.